

Μια εμπειριστατωμένη ιστορική και πολιτική κατάθεση για την εξέγερση του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του 1973, κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις **Εργατική Πάλη**.

Πρόκειται για το ογκώδες βιβλίο **“Η Εξέγερση του Πολυτεχνείου”** του εμβληματικού στελέχους της Άκρας Αριστεράς στην Ελλάδα, **Σωφρόνη Παπαδόπουλου**.

Ο σύντροφος Σωφρόνης υπήρξε, ως γνωστόν, πρόεδρος στην Εργατική Συνέλευση που συνεδρίαζε στο αμφιθέατρο Γκίνη 18 στη διάρκεια της εξέγερσης και, θα έλεγε κανείς, κατά κάποιον τρόπο “όφειλε” να γράψει το βιβλίο αυτό.

Στις 430 μεγάλο σχήματος σελίδες του βιβλίου, ο συγγραφέας δεν καταγράφει απλώς την πολύτιμη προσωπική του μαρτυρία. Με τη μεθοδικότητα που τον διακρίνει, ανατέμνει το βάθος των ιστορικών γεγονότων παρουσιάζοντας σε όλο το εύρος το κοινωνικό και πολιτικό, καθώς και το διεθνές πλαίσιο στο οποίο αυτά έλαβαν χώρα. Πρόκειται για μια συγκροτημένη επίτομη κατάθεση που σίγουρα ενδιαφέρει όχι μόνο τους μελετητές των γεγονότων του άγριου Νοέμβρη και όσων προηγήθηκαν αλλά και τους σημερινούς αγωνιστές.

Στον πρόλογο του συγγραφέα μεταξύ άλλων διαβάζουμε:

Στα πρώτα κεφάλαια υπάρχει μια σύντομη σκιαγράφηση της εξέλιξης του ελληνικού καπιταλισμού, της ελληνικής κοινωνίας και των εσωτερικών δυνάμεών της. Στη συνέχεια υπάρχει η πλήρης δράση των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων ώστε να μπορέσει ο αναγνώστης να δει τη συνάφεια και τη σύνδεση των γεγονότων μεταξύ τους. Η δικτατορία των συνταγματαρχών δεν ήταν μια εξαίρεση, μια κρεατοελιά στις πολιτικές εξελίξεις της νεότερης πολιτικής ιστορίας του ελληνικού κοινωνικού και πολιτικού σχηματισμού, ήταν συνέχειά του, αναπόσπαστο τμήμα και συστατικό του στοιχείο.

.....

Ο συγγραφέας προσπάθησε να είναι «αμερόληπτος», αν και είναι δύσκολο να προσδιοριστεί το ακριβές περιεχόμενο του όρου και κυρίως να τηρηθεί στην πράξη, ιδιαίτερα όταν και ο ίδιος συμμετείχε ενεργά στα γεγονότα και μάλιστα με μια συγκεκριμένη ιδεολογία και πολιτική. Αυτό δεν σημαίνει ότι προσπάθησε να ανυψωθεί πάνω από τα γεγονότα για να τα κρίνει, υποτίθεται, σωστά. Αντίθετα πιστεύει ότι η εμπλοκή του στα γεγονότα όπως και η πολιτική του τοποθέτηση ήταν μια πολύτιμη βοήθεια να τα καταλάβει καλύτερα και να διαπιστώσει την εσωτερική τους συνοχή και συνάφεια. Παρ’ όλα αυτά η υποχρέωση τα

πάντα να υποβάλλονται στη βάσανο της απόδειξης με ντοκουμέντα και επαληθεύσεις δεν μειώνεται ούτε στο ελάχιστο.

.....

Η Εξέγερση του Πολυτεχνείου, ιδιαίτερα τα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης φορτώθηκε και ντύθηκε με μύθους, που δεν είχαν καμιά σχέση με την πραγματικότητα. Λίγο ως πολύ αυτοί που το καταπολέμησαν με όλα τα μέσα, εμφανίστηκαν σαν οι συντελεστές και οι υμνητές του και αντίθετα, αυτοί που είχαν συντελέσει στο να φθάσουμε στην κατάληψη αλλά και στην Εξέγερση του Πολυτεχνείου, χαρακτηρίστηκαν «τυχοδιώκτες», «αριστεριστές» ... προβοκάτορες του Ρουφογάλη, της CIA κ.ά. Τίποτα το παράξενο και το ανεξήγητο. Οι εργατικές και οι λαϊκές μάζες, η νεολαία, γράφουν την Ιστορία, ειδικά όταν εξεγείρονται, με τις πράξεις τους, παρά τις αποτυπώνουν σ' ένα χαρτί. Αυτό δίνει τη δυνατότητα και την ευκαιρία, για πλαστογραφίες, «μυθολογίες», ειδικά όταν οι δυνάμεις που θα κυριαρχήσουν θα είναι εκείνες που ήταν συνολικά αντίθετες με τις πράξεις των μαζών και, στην προκειμένη περίπτωση, αντίθετες με όλα τα γεγονότα που οδήγησαν στο Πολυτεχνείο και τελικά με την ίδια την Εξέγερση. Η «μυθολογία» που έπλασαν είχε ακόμη ένα στόχο: να καταπολεμήσει/ξεριζώσει το εξεγερσιακό πνεύμα του Πολυτεχνείου και τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, τους «αριστεροχουντικούς» όπως τους συκοφάντησαν, που επέμεναν και αγωνίζονταν για τη δικαίωση του παράθυρου που άνοιξε στην Ιστορία το Πολυτεχνείο. Σε κάθε περίπτωση η ιστορία της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου, τουλάχιστον στα πρώτα χρόνια μετά την πτώση της χούντας, χρησιμοποιήθηκε για να παρουσιάσουν την εξουσία τους κατά τη μεταπολίτευση ως φυσικό διάδοχο αυτού του ιστορικού γεγονότος. Όμως για να γίνει αυτό έπρεπε να δημιουργήσουν μύθους για το ρόλο τους (αστών και ρεφορμιστών), όπως και για το ρόλο των αντιπάλων τους, των αγωνιστών της «πλατιάς πρωτοπορίας» και της άκρας και επαναστατικής Αριστεράς.

.....

Η προσπάθεια που καταβλήθηκε από το συγγραφέα δεν ήταν να γραφτεί ένα Δοκίμιο ή μια Ιστορία εξειδικευμένου γενικού ή ειδικού ενδιαφέροντος. Αυτό το οποίο επιχειρήθηκε είναι να αποτυπωθεί η δράση των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων εκείνης της περιόδου με τρόπο εύληπτο για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία που αποτελούν τα θύματα της ταξικής εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Γι' αυτό, πιστεύουμε, το παρόν έργο δεν έχει απλά και μόνο μια «ιστορική» ή και «εγκυκλοπαιδική» αξία, αλλά είναι χρήσιμο για την εξαγωγή συμπερασμάτων όσων αγωνίζονται ενάντια στο καπιταλιστικό καθεστώς και τις δυνάμεις που με τον άλφα ή βήτα τρόπο το υπερασπίζονται ή το υπηρετούν.

Βιογραφικό Σημείωμα του συγγραφέα

Στο εσώφυλλο του βιβλίου διαβάζουμε σύντομο βιογραφικό σημείωμα για τον Σωφρόνη Παπαδόπουλο. Σημειώνουμε πως (για λόγους που είναι ευνόητοι στον καθένα που έχει γνωρίσει τον σ. Σωφρόνη...) δεν αναφέρεται εκεί το γεγονός ότι εκτός από “ιδρυτικό μέλος” της Εργατικής Συνέλευσης και “μέλος της πρώτης Εργατικής Επιτροπής της”, υπήρξε και πρόεδρος της Συνέλευσης.

Ο Σωφρόνης Παπαδόπουλος γεννήθηκε στην Αλεξανδρούπολη το 1944 και από το 1956, λόγω της μετανάστευσης των γονιών του, ζει στην Αθήνα. Από τους γονείς του και ιδιαίτερα από τον πατέρα του γνώρισε τις ιδέες της Αριστεράς και από τα μαθητικά του χρόνια οργανώθηκε στη νεολαία ΕΔΑ και κατόπιν στη Νεολαία Λαμπράκη, οπότε άρχισε η ενεργός πολιτική του δράση. Την ίδια περίοδο περίπου, σε ηλικία 17-18 ετών, έρχεται σε επαφή με τις ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού/τροτσκισμού και λίγο αργότερα οργανώνεται στο ΚΔΚΕ (Κομμουνιστικό Διεθνιστικό Κόμμα Ελλάδας), ελλ. τμήμα της 4ης Διεθνούς, και έκτοτε παραμένει σ' αυτό το χώρο.

-Συμμετείχε σ' όλους τους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες της περιόδου 1961-1967 (κίνημα για την παιδεία 15%, «1-1-4», για την ανατροπή του μετεμφυλιακού κράτους και του καραμανλισμού, «Ιουλιανό» κ.λπ.).

-Συμμετείχε στον αγώνα κατά της Δικτατορίας της 21ης Απριλίου 1967, συνελήφθηκε τον Αύγουστο του 1968, βασανίστηκε και καταδικάστηκε σε ισόβια και 5 χρόνια φυλακή. Έκανε από ένα χρόνο στις φυλακές Αβέρωφ, Κορυδαλλού και 3 χρόνια στις φρικτές φυλακές της Κέρκυρας από όπου και αποφυλακίστηκε με την αμνηστία που έδωσε ο δικτάτορας Παπαδόπουλος στους πολιτικούς κρατούμενους, στις 20 Αυγούστου του 1973, στα πλαίσια του σχεδίου «φιλελευθεροποίησης», νομιμοποίηση και μονιμοποίηση της χούντας.

- Συμμετείχε στους αγώνες της τελευταία περιόδου της παπαδοπουλικής χούντας, στην κατάληψη και Εξέγερση του Πολυτεχνείου. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος της Εργατικής Συνέλευσης, (και μέλος της πρώτης Εργατικής Επιτροπής της), ο ρόλος της οποίας ήταν αποφασιστικός και καθοριστικός στο μεγάλο ιστορικό γεγονός του εργατικού κινήματος-του όψιμου Μάη της χώρας μας.

-Συλλαμβάνεται λίγες μέρες μετά την σφαγή του Πολυτεχνείου και εξορίζεται στην Γυάρο, από όπου απελευθερώνεται στις 24 Ιουλίου 1974, μετά την πτώση της δικτατορίας και το σχηματισμό της κυβέρνησης Καραμανλή.

-Στη Μεταπολίτευση εργάστηκε σε πολλούς εργασιακούς χώρους (οικοδομές, εργοστάσια (μικρά και μεγάλα), στο Δήμο Κερατσινίου κ.ά.). Σ' όλους αυτούς του κλάδους ανέπτυξε πλούσια συνδικαλιστική δράση, βοήθησε στην ίδρυση σωματείων και εκλέχθηκε στις ηγεσίες τους. Συμμετείχε στους μεγάλους και εμβληματικούς αγώνες της Μεταπολίτευσης (Απεργία οικοδόμων 23/7/1975, 25 Μάη 1976...σε πλήθος επιτροπών υποστήριξης και αλληλεγγύης αγωνιζόμενων εργατών, σωματείων, αγωνιστών που διώκονταν από το κράτος... στο Δεκέμβρη του 2008... στους μεγάλους αγώνες της διετίας 2010-2012, στα «Ιουλιανά» κ.λπ.).

-Είναι ιδρυτικό μέλος της ΟΚΔΕ (μετονομασία του ΚΔΚΕ), στην ηγεσία της οποίας υπήρξε για πολλά χρόνια και κυρίως βασικός συντελεστής της οικοδόμησης και της αλλαγής πολιτικής της (στροφή προς την «πλατεία πρωτοπορία» και τις οργανώσεις τη άκρας και επαναστατικής Αριστεράς). Συνετέλεσε αποφασιστικά (μέσα από την ΟΚΔΕ) στο κλίμα συνεργασίας, κοινής δράσης και διαλόγου ανάμεσα στις οργανώσεις και τον κόσμο της άκρας Αριστεράς και στο σχηματισμό πολλών μετωπικών σχημάτων (συνδικαλιστικών, κινηματικών, πολιτικών). Είναι υπεύθυνος της εφημερίδας Εργατική Πάλη, των εκδόσεων Εργατική Πάλη και παλαιότερα του περιοδικού Μαρξιστικό Δελτίο.

Αγωνίζεται για την διάδοση των ιδεών και την οικοδόμηση της 4ης Διεθνούς στην χώρα μας και παλαιότερα (12ο Συνέδριο 1985) εκλέχτηκε στην ηγεσία της (αναπληρωματικό μέλος της Διεθνούς Επιτροπής).